

mellem den latinamerikanske, den vest-europæiske og den afro-asiatiske gruppe, dels og navnlig inden for den sidstnævnte meget heterogene gruppe. Disse forhandlinger førte ikke til noget resultat, og inden for den afro-asiatiske gruppe var der flertal for den linje, at man allerede på indeværende samling skulle se bort fra gældende „gentleman agreements“ og tilsagn vedrørende pladsernes besættelse. Resultatet blev derfor de to sæt ovennævnte ændringsforslag (af 29. november 1960), som i hovedsagen gik ud på i den præambulære del at indføre princippet om re-distribution og at tilføje et afsnit B, hvorefter denne re-distribution omgående skulle finde sted.

Det blev efterhånden klart, at man i et kompromis ikke kunne undgå at komme ind på re-distributionstanken, selv om latinamerikanerne og Sydvesteuropa konstant havde modsat sig enhver omtale af re-distribution som faldende komplet uden for det pågældende dagsordenspunkt; endvidere blev det klart, at man på grund af bestående forpligtelser ikke kunne tale om re-distribution ved indeværende års valg.

Det lykkedes faktisk at komme ret nær et kompromis, idet den latinamerikanske og den vesteuropæiske gruppe efter lange forhandlinger gik ind på en formel, hvorefter der straks skulle føres forhandlinger med det formål at sikre adækvat fordeling af pladserne ved næste års valg. Imidlertid var meningerne inden for den afro-asiatiske gruppe delte. Den afro-asiatiske gruppe foretrak sluttelig ikke at indgå på kompromis, og de uforandrede resolutionsforslag med ændringerne kom derfor til afstemning.

Den danske repræsentant afgav umiddelbart efter den sidste afstemning en kort stemmeforklaring, hvori det udtaltes, at det ikke kunne være ukendt for forsamlingen, at den danske delegation i de sidste dage havde arbejdet ihærdigt for sammen med ligesindede lande at finde frem til et kompromis, således at spørgsmålet om en omfordeling af de eksisterende ikke-permanente pladser blev taget op inden næste samling. Danske interventioner for delafstemning under afstemningsproceduren og de danske stemmeafgivelser var udtryk herfor, og man måtte udtrykke sin skuffelse over, at et kompromis ikke var nået.

Det særlige politiske udvalg beretning til plenarforsamlingen vedrørende behandlingen af sagen konkluderede i, at udvalget ikke havde nogen indstilling at foretage til plenarforsamlingen.

Beretningen forelagdes plenarforsamlingen i dennes møde den 20. december, hvor den uden afstemning blev taget til efterretning. Forsamlingen vedtog et hollandsk forslag om fortsat at beholde sagen på 15. plenarforsamlings dagsorden; for det hollandske forslag stemte 60 medlemmer, herunder Danmark, 16 lande stemte imod, medens 11 afholdt sig fra at stemme.

7. Palæstinaflygtninge.

(Dagsordenens punkt 26).

Beretningen fra direktøren for FN's hjælpeorganisation blev af det særlige politiske udvalg taget op til behandling den 14. november. I beretningen stiller direktøren forslag om en udvidelse af hjælpen til disse flygtninge bl. a. ved en femdobling af de faglige uddannelsesmuligheder i løbet af tre år, hvilket vil koste ca. \$ 8 mill. Det oplystes endvidere i beretningen, at organisationens (UNRWA) årlige indtægt ved frivillige bidrag hidtil har været på ca. \$ 33 mill., medens årsbudgettet i 1961 er på \$ 40 mill. og et lignende beløb i 1962 og 1963. Organisationen yder nu levnedsmidler, lægebistand og andre tjenesteydelser til over 1 mill. arabere, som siden konflikten i 1948 har levet i Gaza, Jordan, Libanon og den syriske region af Den forenede arabiske Republik.

Under debatten udtaltes der fra arabisk og sovjetrussisk side kritik af, at Israel ikke havde efterkommet FN-resolutionerne om dette spørgsmål ved at repatriere flygtningene. En repræsentant for flygtningene blev hørt af udvalget, og han udtalte bl. a., at det var FN's pligt at drage omsorg for, at retfærdigheden sejrede.

Den israelske repræsentant udtalte, at der efter Israels opfattelse aldrig havde været 1 million flygtninge, og en uafhængig undersøgelse havde for nylig vist, at antallet af ikke-bosatte flygtninge var mindre end 550 000, at henved 131 000 var blevet i stand til at klare sig selv, og at optagelsen i værtslandenes økonomiske liv var fremadskridende. Han henviste til de alvorlige menneskelige konsekvenser, det havde at